

Arrest

nr. 277 862 van 26 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 29 juni 2021 en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekster internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aangetekend ter kennis wordt gebracht aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent moslim en afkomstig uit Duisi in de Pankisi-kloof. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

In 2004 trouwde u tegen uw wil met M.T. In 2005 werd uw oudste zoon A. geboren. Uw dochter S. werd in 2007 geboren.

Na het uitbreken van de burgeroorlog in Syrië vertrokken veel mannen uit Pankisi naar Syrië. In 2013 vertrok T.B., de neef van uw man, naar Syrië waar hij bekend stond als O. a.-S. en commandant werd in de Islamitische Staat. Een tijd later vertrok ook uw man naar Syrië. U was op dat moment zwanger. De politie kwam in die tijd geregeld bij u thuis om uw man te zoeken. Uw broer V. raakte bij een van die zoekingen in conflict met de politie en werd doodgeschoten. Zes maanden later stierf uw zesjarige dochter S. U besliste daarom om uw jongste dochter ook S. te noemen.

Begin 2015 ontmoette u uw man bij uw zus in Turkije. U ging daarna terug naar Georgië, uw man terug naar Syrië. In september 2015 werd de tweeling A. en A. geboren. Op 11 december 2016 stierf uw man in Syrië. Na het overlijden van uw man vertrok u met uw kinderen naar uw ouders. Later kwam uw schoonfamilie de kinderen halen. Met de hulp van uw buurvrouw had u de kinderen een week later weer thuis. Nadien probeerde uw schoonfamilie nog enkele keren uw kinderen mee te nemen, zonder succes. Drie weken nadat uw kinderen meegenomen waren door uw schoonfamilie verliet u samen met hen Georgië.

In februari 2018 vertrok u naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende dat geweigerd werd. Vervolgens trok u naar Frankrijk, waar u ook een verzoek indiende dat geweigerd werd. Tenslotte diende u op 29 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u de paspoorten van uw gezin, een attest van de psycholoog, een attest van tewerkstelling en het overlijdensattest van uw man neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

U vreest dat bij terugkeer naar Georgië uw zoon A. naar Syrië gestuurd zal worden om te strijden. Als ze groot genoeg zijn zullen A. en A. ook gestuurd worden. Uw dochter S. zal afgenomen worden door uw schoonfamilie (CGVS, p.16).

Ten eerste moet vastgesteld worden dat het relaas dat u bij het CGVS voerde op verschillende belangrijke punten verschilt van de problemen die u aanhaalde bij uw verzoek in Duitsland. Wat betreft uw procedure in Duitsland beweerde u eerst dat u geen interview had. Vervolgens zei u dat u kort had kunnen spreken over de reisweg. Uiteindelijk gaf u toe dat u over het probleem in Syrië had kunnen spreken (CGVS, p.6-7). U heeft in Duitsland echter niets gezegd over het vertrek van uw man naar Syrië of de vrees dat uw zoon ook zou moeten gaan. U beweerde dat hij in 2016 verdween en dat u niet wist waar hij naartoe was (interview DE, p.4). In België daarentegen verklaart u dat u uw man naar Syrië vertrok en is de kern van uw vrees dat uw zoon A. bij terugkeer ook naar Syrië gestuurd zal worden (CGVS, p.7). Verder zei u in

Duitsland dat u na het vertrek van uw man in een verlaten huis in Birkiani leefde (interview DE, p.2). In België verklaarde u dat u na het vertrek van uw man weer u bij uw ouders in Duisi ging wonen (CGVS, p.4). De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen tijdens uw asielprocedures in Duitsland en België doen reeds in sterke mate aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw relaas in België, slaagt u er niet in de chronologie van de feiten die u aanhaalt op een heldere en consistente manier weer te geven. U verklaarde dat T.B., de wahabistische neef van uw man, ook bekend als O. a.-S., naar Syrië trok om te strijden (CGVS, p.7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt inderdaad dat S. commandant was bij IS en stierf in maart 2016 (NOS). Vanaf 2012 trokken ruim honderd mannen uit de Pankisikloof naar Syrië en Irak om te vechten voor de Islamitische Staat (Jamestown). Volgens uw verklaringen zou ook uw man zijn neef T. vervoegd hebben en naar Syrië getrokken zijn. U man stierf bij een bombardement in Idlib in december 2016 (doc.4). U slaagt er echter niet in duidelijk te maken wanneer uw man juist vertrok en hoe lang hij in Syrië gebleven is.

Eerst zei u dat uw man vertrok wanneer u drie maanden zwanger was van de tweeling (CGVS, p.8). A. en A. werden op 26 september 2015 geboren. Dit plaatst het vertrek van uw man in maart of april 2015. Anderzijds verklaart u dat uw broer V. door de politie werd doodgeschoten in 2013. De politie kwam naar aanleiding van het vertrek van uw man vragen stellen. Uw eerste dochter S. overleed zes maanden later. U noemde uw tweede dochter, die op 17 juli 2013 geboren werd, ook S. (CVGS, p.14). Op basis van deze versie van de gebeurtenissen zou uw man al in 2013 naar Syrië vertrokken zijn. Bij DVZ situeert u de dood van uw broer zes maanden na de dood van uw man, wat gezien de geboortedatum van uw dochter in 2013 onmogelijk is (vragenlijst CGVS). Wanneer er u gevraagd werd om te verduidelijken wanneer en voor hoe lang uw man in Syrië was, antwoordde u dat hij een drie of vier keer heen en weer gegaan was (CGVS, p.14). Er kan verwacht worden dat u deze belangrijke nuance in de chronologie van de gebeurtenissen zelf aangebracht had, uw verweer dat er niet expliciet gevraagd werd of uw man meerdere keren naar Syrië afgereisd voldoet niet (CGVS, p.14). Daarbij stemt het gegeven dat uw man heen en weer reisde niet overeen met uw eerdere verklaringen, waarin u beschreef dat u gechoqueerd was toen u te weten kwam dat uw man naar Syrië getrokken was. Naar uw zeggen was u toen drie maanden zwanger van de tweeling. Voor zijn vertrek zouden jullie ruzie gehad hebben, u wilde niet dat hij vertrok (CGVS, p.8-9). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd u nogmaals gevraagd om de tijdslijn van uw relaas te verduidelijken. Eerst zei u dat uw man in 2015 teruggekeerd was naar Georgië en de tweeling verwekte. Dan zei u dat u uw man in Turkije ontmoette en de tweeling daar verwekt was. Voordien zou uw man wel uit Syrië naar Georgië teruggekeerd zijn. Wanneer er u vervolgens gevraagd werd of de politie vragen stelde nadat uw man terugkeerde uit Syrië, zei u dat u hem in Turkije ontmoet had (CGVS, p.15). Tenslotte maakt u niet duidelijk wanneer uw schoonfamilie uw kinderen probeerde mee te nemen en hoe lang u daarna nog in Georgië bleef. Bij DVZ zei u dat u op dezelfde dag dat u de kinderen ophaalde bij uw schoonouders Georgië verliet (vragenlijst CGVS). Bij het CGVS verklaarde u dat u nog drie weken in Georgië bleef (CGVS, p.11). Het feit dat u er niet in slaagt een coherente en eenduidige manier de chronologie van uw relaas te schetsen, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan volledig. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat uw man onder invloed van zijn radicale familieleden naar Syrië trok om te strijden. Dit doet eveneens afbreuk aan de vrees die u opwerpt in hoofde van uw zoon A. U vreest dat uw zoon A. bij terugkeer ook naar Syrië gestuurd zal worden door uw radicale schoonfamilie, met name zijn oom M. en Z. Door de ineenstorting van de Islamitische Staat in Syrië en Irak is uw vrees echter niet meer actueel. Als buitenlandse strijder gaan vechten in Syrië is geen realistische optie meer en A. zal daar dan waarschijnlijk ook niet van overtuigd kunnen worden. U maakt bovendien niet aannemelijk dat A. überhaupt vatbaar is om te radicaliseren. Hij wilt zelf niet vechten (CGVS, p.13). U en uw familie zijn geen wahabieten (CGVS, p.8). Ook de gemeenschap, de ouderen en de politie in Pankisi staan aan uw kant en zouden niet willen A. naar Syrië trekken om te vechten (CGVS, p.13). Tegen ronselaars zoals oom M. wordt opgetreden door de politie (p.12). U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat uw zoon A., of A. en A., naar Syrië gestuurd zal worden door zijn ooms. Uw vrees voor het afnemen van uw dochter S. overtuigt evenmin. U verklaart dat uw schoonouders de kinderen meegenomen hadden na het overlijden van uw man. Met hulp van de buurvrouw en mensen van het dorp haalde u de kinderen terug. Nadien probeerden uw schoonouders nog een aantal keer uw kinderen mee te nemen, maar dit werd niet toegelaten door de gemeenschap (CGVS, p.11). U maakt geenszins aannemelijk dat uw schoonfamilie er bij terugkeer wel in zou slagen uw dochter voorgoed af te nemen.

Op basis van wat voorafgaat, wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land

van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De paspoorten van uw gezin staven uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. In het attest van de psycholoog staat dat u psychologische hulp aangevraagd hebt voor u en uw kinderen, er worden geen diagnoses gesteld. Uw attest van tewerkstelling in België is vreemd aan uw verzoek. Het overlijdensattest van uw man zou uit Syrië afkomstig zijn, maar u weet niet door wie het uitgegeven is (p.6). Verder kloppen de leeftijden niet en betreft het document slechts een kopie. De overlijdensakte die u voorlegt heeft geen bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 57, 57/1, 57/6, § 3, 6°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur, de voorzorgs- en zorgvuldigheidsbeginselen" en van de artikelen 3, 9 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een eerste onderdeel gaat verzoekster in op de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen voor de Duitse en de Belgische asielinstanties. Zij voert aan dat zij, op advies van haar landgenoten in Duitsland, het niet heeft aangedurfd om in haar asielrelaas Syrië te vermelden. Immers, toen zij in Duitsland haar asielverzoek indiende en zij haar vrees aan de Duitse autoriteiten kenbaar maakte, woedden er niet alleen gevechten in Syrië, waar ook Europese onderdanen streden, maar keerden diezelfde Europese onderdanen, die in Syrië waren geradicaliseerd, terug naar Europa om aanslagen te plegen. Verzoekster vreesde dat haar asielaanvraag daardoor niet eerlijk zou worden behandeld en automatisch zou worden afgewezen, gelet op het toen heersende klimaat van angst en achterdocht. Het loutere feit dat verzoekster geen melding maakte dat haar echtgenoot in Syrië was gaan vechten, maar dit wel spontaan in België deed, kan luidens het verzoekschrift geenszins de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel trekken. Waar verzoekster vervolgens wordt verweten tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd in Duitsland en België over de plaats waar zij na het vertrek van haar echtgenoot heeft gewoond, haalt verzoekster aan dat zij in werkelijkheid in zowel Birkiani als in Duisi heeft gewoond en dat beide plaatsen geografisch niet meer dan vijf kilometer uit elkaar liggen. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde screenshots van Google Maps moet blijken dat de twee plaatsen één en dezelfde zijn. Het centrum van de dorpen ligt op slechts twee kilometer afstand en de twee dorpen zijn aaneengesloten, waarbij de huizenrij niet wordt onderbroken om een scheiding tussen de twee dorpen aan te geven. Verzoekster stelt dat zij klaarblijkelijk op geen enkele wijze fouten heeft gemaakt of onjuiste verklaringen heeft afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel zou kunnen worden getrokken. Zij oppert dat indien de verwerende partij haar hierover had ondervraagd, of een paar seconden de tijd had genomen om de verificatie uit te voeren zoals verzoekster thans heeft gedaan, zij gemakkelijk de waarheid van haar verklaringen had kunnen vaststellen door deze te vergelijken met de objectieve gegevens waarover zij beschikt. Anders dan de bestreden beslissing stelt, maken deze elementen het volgens verzoekster geenszins mogelijk om de geloofwaardigheid van haar relaas in twijfel te trekken.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de tegenstrijdigheid in haar verklaringen in verband met het vertrek van haar echtgenoot naar Syrië. Zij werpt dienaangaande vooreerst op dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) opnieuw geen toereikende en volledige analyse van het dossier heeft verricht. Zij stelt dat zij inderdaad verklaarde dat haar echtgenoot twee maal naar Syrië was gegaan. Een eerste keer in 2013, waarna haar broer werd vermoord. Hij keerde vervolgens terug in 2015, toen de tweeling geboren werd, alvorens weer naar Syrië te vertrekken. Er is volgens verzoekster dan ook geen sprake van een tegenstrijdigheid in haar verklaringen wanneer zij verklaart dat haar echtgenoot zowel in 2013 als in 2015 naar Syrië is vertrokken. De tweeling werd verwekt toen verzoekster met haar echtgenoot in Turkije was herenigd. Doordat zij tijdens het persoonlijk onderhoud zoveel stress heeft ondervonden, was verzoekster, zo stelt het verzoekschrift, op dit punt in de war gebracht. Zij oppert dat zij duidelijk buiten haar zinnen was, dat zij en haar raadsman meerdere malen om een pauze moesten vragen voordat deze uiteindelijk werd toegestaan en dat pas na bijzonder sterk aandringen de onderbreking uiteindelijk werd toegestaan. Volgens verzoekster kan de verwerende partij zich niet redelijkerwijze baseren op wat de enige verwarring lijkt te zijn, die zich in een bepaalde context heeft voorgedaan, om de geloofwaardigheid van haar gehele relaas in twijfel te trekken.

In een derde onderdeel gaat verzoekster in op de tegenstrijdige verklaringen voor wat betreft haar vertrekdatum uit Georgië. Verzoekster ontkent de tegenstrijdigheid en beweert dat de verwerende partij eens te meer geen aandacht heeft besteed aan haar relaas en dat haar dossier niet naar behoren onderzocht werd. Zij geeft aan dat zij verklaarde dat haar kinderen eens door haar schoonfamilie werden afgenomen, maar dat zij ze had kunnen terugkrijgen. Zij verbleven echter maar een paar dagen bij haar, omdat de schoonfamilie hen spoedig weer kwam halen. Vervolgens verbleven zij gedurende ongeveer drie weken bij de schoonfamilie, de tijd die verzoekster nodig had om de procedures voor haar vertrek af te ronden en waarna zij terugkeerde om haar kinderen op te halen. Om te voorkomen dat haar schoonfamilie hen opnieuw zou komen ophalen, vertrok zij nog dezelfde dag.

In een vierde onderdeel gaat verzoekster in op de vrees voor haar kinderen. Zij wijst erop, onder verwijzing naar een artikel van de *BBC News Afrique*, dat de oorlog in Syrië voort duurt, zodat het commissariaat-generaal niet kan betogen dat de vrees dat haar oudste zoon in Syrië zou gaan vechten niet langer gegrond is. De vertrekken gaan door, haar oudste zoon blijft zeer getraumatiseerd over een mogelijk vertrek naar de oorlog en heeft nog steeds nachtmerries over zijn oom die hem komt halen en hem vraagt om te vertrekken. De vrees voor haar oudste zoon is volgens verzoekster dan ook reëel en actueel. Hij zal worden gedwongen om te gaan vechten, zelfs als hij niet geradicaliseerd is. Zij stelt voorts, onder verwijzing naar een artikel van *La Libre Belgique*, dat vele Georgiërs zich sinds het begin van de oorlog in Syrië bij Islamitische Staat hebben aangesloten. Hoewel de familie van verzoekster niet Wahabiet is, is het volgens het verzoekschrift duidelijk dat de familie van verzoeksters echtgenoot geradicaliseerd is. Wat haar vrees betreft dat haar schoonfamilie haar kinderen zou ontvoeren, werpt verzoekster op dat dit reeds is gebeurd. Derhalve ligt het volgens haar, op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, voor de hand dat een dergelijke daad opnieuw zou kunnen plaatsvinden, met name sinds haar vlucht, en dit zal het gevoel van haar schoonfamilie dat zij de kinderen moeten ontvoeren om hen te beschermen versterken.

In een vijfde en laatste onderdeel van het enig middel gaat verzoekster in op de beschermingsmogelijkheden in Georgië. Zij voert aan dat het commissariaat-generaal in dit verband alleen maar verwijst naar de wetteksten en de door de Staat aangegane verbintenissen. Er wordt volgens haar geen enkele analyse gemaakt van de doeltreffendheid van deze wetten, een onderzoek dat des te relevanter blijkt na lezing van de informatie in het eerste deel. Volgens verzoekster ligt hierdoor een schending voor van het voorzorgs- en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij wijst op verschillende verslagen van internationale instanties, *Human Rights Watch*, *Amnesty International* en de Raad van Europa, die zij als bijlage bij het verzoekschrift voegt. Zij duidt op de uiterst precare situatie van minderheden in Georgië en op het gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechterlijke macht, dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) werd bekritiseerd en dat volgens een *OFPR*-verslag sindsdien duidelijk niet noemenswaardig is veranderd. Het flagrant gebrek aan onafhankelijkheid betreft niet alleen de rechterlijke macht, maar ook de politie, die er niet voor terugschrikt om straffeloos geweld en rechtsmisbruik tegen de bevolking te gebruiken.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hooforde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in volkomen subsidiaire orde om de bestreden

beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te zenden naar het commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Ter staving van haar betoog voegt verzoekster volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- EHRM, *Tsartsidze & Others v. Georgia* (stuk 3);
- verslag OFPRA "*Rapport de mission en Georgie*" (stuk 4);
- verslag Liberté Religieuse dans le monde "*Georgie*" (stuk 5) ;
- verslag Amnesty International "*Georgie*" (stuk 6) ;
- verslag Human Rights Watch "*Georgie events of 2021*" (stuk 7);
- artikel Le Journal International "*Minorités, réfugiés, déplacés : les oubliés de la République de Géorgie*" (stuk 8) ;
- verslag Raad van Europa "*Georgia should step up the fight against discrimination and better ensure labour rights and the human right to a healthy environment*" (stuk 9);
- *printscreen Google Maps* (stuk 10);
- artikel La Libre Belgique "*De la Georgie à la Syrie : naissance d'un jihadiste dans les gorges de Pankissi*" (stuk 11) ;
- artikel BBC News Afrique "*Guerre en Syrie: Pourquoi dure-t-elle depuis 11 ans ?*" (stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe de artikelen 9 en 14 van het EVRM *in casu* door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster duidt verder op generlei wijze hoe de artikelen 57, 57/1 en 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet *in casu* door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. De Raad ziet overigens niet in hoe de bestreden beslissing deze wetsartikelen zou hebben geschonden, nu enerzijds artikel 57 is opgeheven en de overige twee artikelen betrekking hebben op minderjarige vreemdelingen en op de bevoegdheid van de commissaris-generaal om een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren en er *in casu* geenszins een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een eigen verzoek van een minderjarige vreemdeling werd genomen. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve evenmin ontvankelijk.

2.3.3. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 mei 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt terecht en omstandig gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.7. Verzoekster vreest dat bij terugkeer naar Georgië haar oudste zoon naar Syrië gestuurd zal worden om te strijden en dat ook haar andere twee zonen, als ze oud genoeg zijn, ook gestuurd zullen worden. Verder vreest zij dat haar dochter zal afgenomen worden door haar schoonfamilie.

Blijkens de bestreden beslissing doen (i) de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen tijdens haar asielprocedures in Duitsland en België reeds in sterke mate af aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Zo sprak verzoekster ten overstaan van de Duitse asielinstanties (a) niet over het vertrek van haar man naar Syrië of over de vrees dat haar oudste zoon in Syrië zou moeten gaan strijden. Verder (b) legde ze tegenstrijdige verklaringen af over waar zij verbleef na het vertrek van haar echtgenoot. Voorts (ii) slaagt verzoekster er, wat betreft het relaas in België, niet in de chronologie van de feiten die zij aanhaalt op een heldere en consistente wijze weer te geven. Zo slaagt zij er niet in op een coherente en eenduidige manier duidelijk te maken wanneer haar man juist vertrok en hoelang hij in Syrië is gebleven, waardoor de geloofwaardigheid van het relaas volledig wordt ondergraven. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat haar man onder invloed van zijn radicale familieleden naar Syrië trok om er te strijden, wat eveneens afbreuk doet aan de geopperde vrees in hoofde van haar oudste zoon. De vrees dat verzoeksters oudste zoon (en ook haar twee jongere zonen) bij terugkeer naar Syrië zal (zullen) worden gestuurd door haar radicale schoonfamilie is (iii) door de ineenslorting van de Islamitische Staat in Syrië en Irak ook niet langer actueel. Verzoekster maakte bovendien niet aannemelijk dat haar oudste zoon *überhaupt* vatbaar is om te radicaliseren. Ook (iv) de vrees voor het afnemen van haar dochter overtuigt niet en verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat haar schoonfamilie er bij terugkeer wel in zou slagen om haar dochter voorgoed af te nemen. Tot slot (v) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de redenen, vervat in de bestreden beslissing, bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij diens vaststellingen evenwel geenszins weerlegt, noch ontkracht.

2.3.8. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verschillende concrete vaststellingen, zoals die zijn opgenomen in de bestreden beslissing en welke steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas en de aannemelijkheid van de voorgehouden vrees, ernstig op de helling zetten. Het voorgehouden vluchtrelaas komt niet aannemelijk of geloofwaardig over. Verzoekster gaat in het verzoekschrift in op de verschillende argumenten van de bestreden beslissing, maar slaagt er niet in de verschillende concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing, die alzo doen oordelen, in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.9. De Raad stelt vooreerst vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen enerzijds verzoeksters verklaringen voor de Duitse asielinstanties en anderzijds haar verklaringen bij het commissariaat-generaal betrekking hebben op essentiële elementen van haar asielrelaas, waardoor deze wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondergraven. In het bijzonder blijkt uit een vergelijking van de verklaringen, afgelegd bij de beider asielinstanties, vooreerst en bovenal dat verzoekster de kern van het thans voorgehouden relaas, met name het vertrek van haar echtgenoot naar Syrië om er te gaan strijden en de thans geopperde vrees dat haar oudste zoon bij terugkeer naar Georgië door haar schoonfamilie naar Syrië gestuurd zal worden om te gaan strijden, niet vertelde in Duitsland. Zo verklaarde verzoekster voor de Duitse asielinstanties dat haar echtgenoot in 2016 verdween, dat zij niet wist waar hij naartoe was en dat haar economische situatie uiteindelijk heeft geleid tot haar vertrek uit Georgië (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1, interview, p. 3 en 4). Dat verzoekster een zodanig essentieel kernelement niet zou hebben vermeld bij haar asielverzoek in Duitsland in 2018 kan niet worden aangenomen. De vastgestelde tegenstrijdigheid heeft betrekking op een danig essentieel element van het voorgehouden asielrelaas, en niet op details, waarvan mag worden verwacht dat verzoekster hierover voor de verschillende asielinstanties eenduidige verklaringen zouden afleggen, *quod non*. Verzoekster poogt in haar verzoekschrift het niet vermelden van het vertrek van haar echtgenoot naar Syrië te vergoelijken door te opperen dat zij, op advies van haar landgenoten in Duitsland, het niet heeft aangedurfd om in haar asielrelaas Syrië te vermelden. Immers, toen zij in Duitsland haar asielverzoek indiende en zij haar vrees aan de Duitse autoriteiten kenbaar maakten, woedden er niet alleen gevechten in Syrië, waar ook Europese onderdanen streden, maar

keerden diezelfde Europese onderdanen, die in Syrië waren geradicaliseerd, terug naar Europa om aanslagen te plegen. Verzoekster vreesde dat haar asielaanvraag daardoor niet eerlijk zou worden behandeld en automatisch zou worden afgewezen, gelet op het toen heersende klimaat van angst en achterdocht. Verzoekster kan met deze *post factum* uitleg echter bezwaarlijk volstaan om het niet vermelden van het kernelement van haar relaas te verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat verzoekster een zodanig essentieel element verzwiegt, doet dan ook reeds in belangrijke mate af aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

Daar komt nog bij dat verzoekster in Duitsland en België tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de plaats waar zij na het vertrek van haar echtgenoot heeft gewoond. Tijdens het interview bij de Duitse asielinstanties gaf verzoekster aan dat haar laatste officiële verblijfplaats in Georgië een verlaten oud huis in de Pankisi-regio, Birkiani-dorp, was, waar zij woonde nadat haar echtgenoot haar verlaten had (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1, interview, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf verzoekster aan dat zij na het vertrek van haar echtgenote weer bij haar ouders in Duisi ging wonen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoekster brengt hier in het verzoekschrift tegenin dat zij in werkelijkheid in zowel Birkiani als in Duisi heeft gewoond en dat beide plaatsen geografisch niet meer dan vijf kilometer uit elkaar liggen. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde *screenshots* van *Google Maps* moet volgens haar blijken dat de twee plaatsen één en dezelfde zijn, dat het centrum van de dorpen op slechts twee kilometer afstand ligt en dat de twee dorpen zijn aaneengesloten, waarbij de huizenrij niet wordt onderbroken om een scheiding tussen de twee dorpen aan te geven. De Raad merkt op dat uit de *screenshots* van *Google Maps* (stuk 10 bij het verzoekschrift) net blijkt dat Birkiani en Duisi op zichzelf bestaande plaatsen zijn, die vijf kilometer van elkaar gescheiden zijn. Los van de verdere bemerkingen van verzoekster ter zake, blijkt dat verzoekster voor de Duitse asielinstanties aangaf in Birkiani te hebben gewoond na vertrek van haar echtgenoot, terwijl zij bij het commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat zij na het vertrek van haar echtgenoot in Duisi woonde. Bovendien maakte zij voor de Duitse asielinstanties ook melding van Duisi, als plaats waar haar ouders wonen, zodat verzoekster toen zelf een onderscheid maakte tussen beide plaatsen en waaruit blijkt dat deze niet één en dezelfde zijn. Verzoekster kan thans niet voor het eerst opwerpen dat zij in beide plaatsen zou hebben gewoond na het vertrek van haar echtgenoot. Daargelaten verzoekster met deze blote *post factum* bewering impliciet aangeeft dat het om twee onderscheiden dorpen gaat, ligt er geen verklaring voor waarom zij de ene keer zou hebben beweerd alleen met haar kinderen in een oud, verlaten huis te hebben gewoond en de andere keer meer expliciet aangaf dat zij terug bij haar ouders is gaan wonen. Verzoekster slaagt er niet in een aannemelijke verklaring te geven voor de tegenstrijdigheid tussen haar opeenvolgende verklaringen voor diverse asielinstanties. Haar voormelde verklaringen waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die zij *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster oppert tot slot dat indien de verwerende partij haar over haar opgegeven verblijfplaats had ondervraagd, of een paar seconden de tijd had genomen om de verificatie uit te voeren, zoals verzoekster thans heeft gedaan, zij gemakkelijk de waarheid van haar verklaringen had kunnen vaststellen door deze te vergelijken met de objectieve gegevens waarover zij beschikt. De Raad merkt in dit verband op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden in haar verzoekschrift, doen de vastgestelde tegenstrijdigheden in sterke mate af aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Tot slot stipt de Raad nog aan dat het gegeven dat verzoeksters asielmotieven reeds in twee andere lidstaten van de Europese Unie, Duitsland en Frankrijk, werden onderzocht en dat reeds meermaals werd vastgesteld dat er in hoofde van verzoekster geen nood aan internationale bescherming is, een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen en vrees en voor de oprechtheid van haar beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.10. De geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas wordt verder op manifeste wijze ondergraven doordat verzoekster, wat betreft haar relaas in België, er niet in slaagt de chronologie van de door haar aangehaalde feiten op een heldere en consistente manier weer te geven.

Vooreerst slaagt verzoekster er niet in doorheen haar verklaringen eenduidig te verhalen over de datum van vertrek van haar echtgenoot naar Syrië om er zijn wahabistische neef T. te vervoegen en er te gaan strijden, en over hoelang hij daar precies verbleef. Verder legde zij evenmin eenduidige verklaringen af over wanneer haar schoonfamilie haar kinderen probeerde mee te nemen en hoe lang zij daarna nog in Georgië bleef. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Eerst zei u dat uw man vertrok wanneer u drie maanden zwanger was van de tweeling (CGVS, p.8). A. en A. werden op 26 september 2015 geboren. Dit plaatst het vertrek van uw man in maart of april 2015. Anderzijds verklaart u dat uw broer V. door de politie werd doodgeschoten in 2013. De politie kwam naar aanleiding van het vertrek van uw man vragen stellen. Uw eerste dochter S. overleed zes maanden later. U noemde uw tweede dochter, die op 17 juli 2013 geboren werd, ook S. (CVGS, p.14). Op basis van deze versie van de gebeurtenissen zou uw man al in 2013 naar Syrië vertrokken zijn. Bij DVZ situeert u de dood van uw broer zes maanden na de dood van uw man, wat gezien de geboortedatum van uw dochter in 2013 onmogelijk is (vragenlijst CGVS). Wanneer er u gevraagd werd om te verduidelijken wanneer en voor hoe lang uw man in Syrië was, antwoordde u dat hij een drie of vier keer heen en weer gegaan was (CGVS, p.14). Er kan verwacht worden dat u deze belangrijke nuance in de chronologie van de gebeurtenissen zelf aangebracht had, uw verweer dat er niet expliciet gevraagd werd of uw man meerdere keren naar Syrië afgereisd voldoet niet (CGVS, p.14). Daarbij stemt het gegeven dat uw man heen en weer reisde niet overeen met uw eerdere verklaringen, waarin u beschreef dat u gechoqueerd was toen u te weten kwam dat uw man naar Syrië getrokken was. Naar uw zeggen was u toen drie maanden zwanger van de tweeling. Voor zijn vertrek zouden jullie ruzie gehad hebben, u wilde niet dat hij vertrok (CGVS, p.8-9). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd u nogmaals gevraagd om de tijdslijn van uw relaas te verduidelijken. Eerst zei u dat uw man in 2015 teruggekeerd was naar Georgië en de tweeling verwekte. Dan zei u dat u uw man in Turkije ontmoette en de tweeling daar verwekt was. Voordien zou uw man wel uit Syrië naar Georgië teruggekeerd zijn. Wanneer er u vervolgens gevraagd werd of de politie vragen stelde nadat uw man terugkeerde uit Syrië, zei u dat u hem in Turkije ontmoet had (CGVS, p.15). Tenslotte maakt u niet duidelijk wanneer uw schoonfamilie uw kinderen probeerde mee te nemen en hoe lang u daarna nog in Georgië bleef. Bij DVZ zei u dat u op dezelfde dag dat u de kinderen ophaalde bij uw schoonouders Georgië verliet (vragenlijst CGVS). Bij het CGVS verklaarde u dat u nog drie weken in Georgië bleef (CGVS, p.11). Het feit dat u er niet in slaagt een coherente en eenduidige manier de chronologie van uw relaas te schetsen, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan volledig. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat uw man onder invloed van zijn radicale familieleden naar Syrië trok om te strijden. Dit doet eveneens afbreuk aan de vrees die u opwerpt in hoofde van uw zoon A.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat het commissariaat-generaal geen toereikende en volledige analyse van het dossier zou hebben verricht. De tegenstrijdigheden vinden immers allen steun in het administratief dossier en de gezegden van verzoekster waren telkens duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Door eenvoudigweg de tegenstrijdigheid over de datum van vertrek van haar echtgenoot en het aantal keren dat deze naar Syrië ging te ontkennen en te volharden in een versie van de beweerde feiten, heft verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Uit haar verklaringen bleek nergens dat zij zelf spontaan aangaf dat haar echtgenoot twee maal naar Syrië was gegaan, een eerste keer in 2013 en een tweede keer in 2015. Het is bovendien bevreemdend dat verzoekster pas op het einde van haar persoonlijk onderhoud de nuance aanbracht dat haar echtgenoot in totaal drie of vier keer heen en weer naar Syrië was gegaan.

Waar verzoekster aanvoert dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal zoveel stress heeft ervaren en dat zij daardoor in de war was over waar de tweeling met haar echtgenoot werd verwekt, Georgië dan wel Turkije, merkt de Raad op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich meebrengt, dit verzoekster niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele geheugenproblemen verzoekster verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en haar asielmotieven op een dienstige

wijze uiteen te zetten. In het voorliggende attest van verzoeksters psycholoog van 8 april 2022 (administratief dossier, map documenten, stuk 2) staat enkel opgetekend dat zij psychologische hulp heeft aangevraagd voor haar en haar kinderen, maar worden geen specifieke diagnoses gesteld, laat staan dat hierin met objectieve gegevens wordt gestaafd dat haar cognitief vermogen, haar herinneringen, of de mogelijkheid om op een gedegen manier haar asielmotieven toe te lichten, zijn aangetast.

Voorts wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vroeg en kreeg, waarbij zij heeft nagelaten aan te duiden waar zij, zij het door stress, zij het omwille van andere redenen, haar asielmotieven niet of op incorrecte wijze heeft verwoord. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, dat verzoekster duidelijk buiten haar zinnen was en dat zij en haar raadsman bijzonder sterk en meerdere malen moesten aandringen om een pauze toegestaan te krijgen. Integendeel, uit de betreffende notities (p. 9-10) blijkt dat de *protection officer* zelf vroeg of verzoekster een pauze nodig had, waarna een kwartier pauze werd genomen en waar erna werd gevraagd of het voor verzoekster zal lukken om het interview verder te zetten. De *protection officer* wierp, nadat verzoekster begon te huilen, zo blijkt uit de notities, overigens zelf op dat als het niet gaat, ze een volgende keer verder zullen gaan en dat dit geen invloed heeft op de beslissing. Verzoekster maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud verder ook geen opmerkingen over het verloop ervan.

Tot slot werpt de Raad nog op dat de plaats waar de tweeling zou zijn verwekt zeker niet de enige verwarring van verzoekster bleek te zijn en dat uit het geheel van haar verklaringen blijkt dat zij er niet in slaagt een coherente en eenduidige chronologie in haar relaas aan te brengen en dat de thans opgeworpen verklaringen hiervoor niet kunnen worden aangenomen. Zo zijn er naast de incoherenties en inconsistenties omtrent de datum van vertrek van de echtgenot en omtrent de al dan niet terugkeringen naar Syrië, tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen voor wat betreft haar vertrekdatum uit Georgië. Ook hier kan verzoekster zich niet verschuilen achter het ontkennen van de tegenstrijdigheid tussen haar opeenvolgende verklaringen en achter een vermeend, niet naar behoren onderzoek van haar relaas en dossier door het commissariaat-generaal. De tegenstrijdigheid, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, vindt steun in het administratief dossier en door eenvoudigweg te volharen in en het bijsturen van één versie van de eerdere afgelegde verklaringen, *in casu* deze zoals afgelegd bij het commissariaat-generaal, slaagt verzoekster er niet in met concrete argumenten de door de verwerende partij terecht vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren.

2.3.11. Doordat verzoekster er niet in slaagt op eenduidige en coherente wijze de chronologie van haar relaas te schetsen, wordt de geloofwaardigheid verder en volledig ondergraven. De Raad treedt de conclusie van de commissaris-generaal bij dat verzoekster er dan ook niet in slaagt aannemelijk te maken dat haar echtgenoot onder invloed van zijn radicale familieleden naar Syrië trok om er te strijden, wat eveneens afbreuk doet aan de vrees van verzoekster dat haar oudste zoon bij terugkeer naar Georgië ook naar Syrië zal worden gestuurd door haar radicale schoonfamilie. In dit verband wordt in de bestreden beslissing verder nog terecht de pertinente opmerking gemaakt dat deze vrees, door de ineensstorting van het Islamitische Staat in Syrië en Irak, niet meer actueel is, dat als buitenlandse strijder gaan vechten in Syrië geen realistische optie meer is en dat de oudste zoon daar dan waarschijnlijk ook niet van overtuigd zal kunnen worden. Het artikel van de *BBC News Afrique*, waarnaar verzoekster verwijst om aan te tonen dat de oorlog in Syrië voortduurt (stuk 12 bij het verzoekschrift), werpt hier geen ander licht op. Dat de oudste zoon getraumatiseerd is en nog steeds nachtmerries heeft van zijn oom die hem komt halen en vraagt om te vertrekken, maakt de vrees om te moeten gaan strijden nog niet reëel. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de oudste zoon niet wil gaan vechten, dat er in verzoeksters familie geen Wahabieten zijn, dat de dorpsouderen, de gemeenschap en de politie in Pankisi aan haar kant staan en dat tegen ronselaars wordt opgetreden door de politie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 12 en 13). Uit niets blijkt dat haar oudste zoon vatbaar is om te radicaliseren. Dat de familie van zijn overleden vader geradicaliseerd en Wahabiet is, en dat uit een artikel van *La Libre Belgique* uit 2014 (stuk 11 bij het verzoekschrift) moet blijken dat vele Georgiërs uit Pankisi zich sinds het begin van de oorlog in Syrië bij Islamitische Staat hebben aangesloten, maakt nog niet dat de oudste zoon bij terugkeer naar Georgië gedwongen zal vertrekken naar Syrië. Verzoekster maakt haar vrees, dat haar oudste zoon, en later ook haar twee andere zonen, bij een terugkeer naar Georgië door hun ooms naar Syrië zullen worden gestuurd, niet aannemelijk.

Tot slot overtuigt ook de vrees dat verzoeksters schoonfamilie haar dochter, en bij uitbreiding de kinderen, zal ontvoeren niet. Het is niet omdat zij in het verleden zijn meegenomen dat dit bij terugkeer opnieuw zal gebeuren, laat staan dat de schoonfamilie er zou in slagen de kinderen voorgoed af te nemen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat zij de hulp kreeg van haar buurvrouw en mensen uit het

dorp om haar kinderen terug te halen. Toen de schoonouders nadien nog enkele keren zouden geprobeerd hebben de kinderen weg te halen, kon zij tevens rekenen op steun van de gemeenschap (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Waar verzoekster in dit verband nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.12. Indien, zoals *in casu*, is vastgesteld dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat aan haar verklaringen geen geloof kan gehecht worden, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Bijgevolg is verzoeksters betoog betreffende het gebrek aan overheidsbescherming niet dienstig.

Het betoog van verzoekster, dat het commissariaat-generaal in dit verband alleen maar verwijst naar de wetteksten en de door de Staat aangegane verbintenissen, dat er geen enkele analyse wordt gemaakt van de doeltreffendheid van deze wetten, een onderzoek dat des te relevanter blijkt na lezing van de informatie in het eerste deel, en waardoor een schending voorligt van het voorzorgs- en van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan hoegenaamd niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins ingegaan op de beschermingsmogelijkheden in Georgië.

Het is voorts volstrekt overbodig waar verzoekster wijst op verschillende verslagen en rapporten van internationale instanties, die zij als bijlage bij het verzoekschrift voegt, en op de daaruit volgende uiterst preciaire situatie van minderheden in Georgië en het gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechterlijke macht, alsook van de politie. De Raad onderstreept geheel ten overvloede dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Verzoekster dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij, zo hiervoor omstandig werd vastgesteld, echter in gebreke is gebleken.

2.3.13. De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De paspoorten van uw gezin staven uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. In het attest van de psycholoog staat dat u psychologische hulp aangevraagd hebt voor u en uw kinderen, er worden geen diagnoses gesteld. Uw attest van tewerkstelling in België is vreemd aan uw verzoek. Het overlijdensattest van uw man zou uit Syrië afkomstig zijn, maar u weet niet door wie het uitgegeven is (p.6). Verder kloppen de leeftijden niet en betreft het document slechts een kopie. De overlijdensakte die u voorlegt heeft geen bewijswaarde."

2.3.14. Gelet op hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.15. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.16. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster aangereikte documenten en objectieve informatie en alle dienstige stukken, en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door een advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.17. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.18. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.19. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.20. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS